

ved Færghoved, idet Sagten stødte ca. 50 Favne nordvest for denne Kyst, altsaa langt uden for det for Seesladjen afmærkede Areal. Rigtigheden heraf bevidnes ved 2 med Andragendet fulgte Erklæringer, og det bemærkes, at Kysten senere er flyttet ca. 50 Favne længere mod Nordvest. Andragereii mener derfor, at han i Henhold til Lov af 13de Juni 1879, § 55, er berettiget til at søge Erstatning. Derestefø kommer saa Meddelelsen om, at et saadant Andragende er blevet afvist af Marineministeren. Sel det er i Korthed denne Sags Historie. Naar Andrageren paabeholder sig Lov af 13de Juni 1879, § 55, ved jeg ikke, om den erede Ordfører maafe vil afvise disse Bemærkninger med, at Manden jo saa kan gøre sin Ret gældende efter denne Lovbestemmelse. Men nu er det vedkommende en uformuende Mand, som ikke for sin Fornøjelses Skyld søger den lange, besværlige Vej, som Rettens Vej jo er, og skulde han saa have det Uheld, ikke at saa det, han anser for sin Ret, hævedet og godtgjort ved Domstolene, lider han jo sin yderligere Skade af det Uheld, der uden hans egen Skyld er tilstødt ham. Nu staa der i den paagældende Lovs § 43: „Døer Færghændets Beskaffenhed gør det nødvendigt, skal der udlægges eller udsættes Sømærker, bestaaende af Lønder, Bagere eller Prikker. For saa vidt ikke dette besørjes ved Bagervæsenet, skulle Lønderne besørge det i deres Distrikter.“ Denne Bestemmelse skulde man synes, maafe betrygge Skipperne for de Færghændes Vedkommende, de befare. Naar der er en Lov, der siger, at der skal udlægges Lønder, Bagere og Prikker, og der altsaa er udlagt saadanne, og de, der kende Forholdene, vide, hvad disse Mærker eller Prikker betyde, skulde man synes, at de ingen Afsto Løb, og at de vare paa tilstrækkelig dybt Vand, naar de rettede sig efter disse Prikker. Underledes er det, naar der ingen Prikker ere udlagte, hvilket der er Eksempler paa. Jeg har et Brev fra en Mand oppe i Limfjords-egnen, som i en længere Narrække — 25 Aar, tror jeg, det er, han skriver — har besjlet et Færghænd, hvor der ikke har fundet en saadan Udmærkning Sted, men netop derfor har han loddet og paa den Maade besjlet uden Uheld i det lange Tidsrum. Men naar der er Mærker udlagte, er det ganske

naturligt for saa vidt, at Skipperen er forsøgs, lader staa til, og naar han saa en skønne Dag støder paa en Sten, er det saa hans egen Uforsigtigheds Skyld eller er det Bagervæsenets? Jeg synes derfor, at for en uhildet Betragtning maa denne Mand have Krav paa Erstatning. Nu er det jo, som jeg bemærkede før, saa, at Rettens Vej er lang at gaa, og da vi nu en Gang have, hvad jeg med en kort Vending vil kalde Andragendeinstitutionen her i Tinget, synes jeg, at i et Tilfælde som dette burde det selv om det juridiske Spørgsmaal er tvivlsomt, gøres Humanitets hensyn gældende over for en saadan Mand. Som det er oplyst i Andragendet, og som jeg ogsaa har forbiisjet mig om, er Manden uformuende. Han købte Sagten kort Tid før den grundstødte, og satte de saa Sparekullinger, han ejede og havde, i denne, og saa en skønne Dag, eller rettere sagt, paa den for ham uskønne og uheldige Dag, saa alle hans materielle Midler ved Grundstødningen. Jeg vil paa dette Tidspunkt ikke trætte det høje Ting med nogen mere indgaaende Paavisning af, hvad Tinget her bør gøre. Jeg vil blot med de saa Ord, jeg her har udtalt, indstændig have anmodet det erede Ting om at overveje, om det dog ikke over for denne uformuende Mand, som uden egen Skyld har mistet, hvad han havde, vil gøre den, jeg kan næsten sige: Undtagelse fra Reglen — jeg ved ikke, hvilke Regler, man gaa ud fra, men jeg mener en Undtagelse fra den Regel, hvorefter han titlet kan saa — at anbefale til Ministeren, at der tilstaaes ham, om ikke alt, hvad han opgiver at have mistet, nemlig 1700 Kr., saa dog en Del deraf. Manden er uformuende og har uden egen Skyld mistet sin Ejendom foranlediget ved, at Bagervæsenet, om det end ikke absolut har forjæmt sin Bligt, saa dog ikke har opfyldt den saa fuldt, som det var muligt, hvilket et godtgjort derved, at Kysten er flyttet umiddelbart efter Grundstødet. Med disse korte Bemærkninger, som jeg maafe vilde have gjort længere paa andet Tidspunkt, skal jeg anbefale Henvisningen.

Marineministeren (N. Ravn). Jeg vil først tillade mig at bemærke, at dette Andragende var indgivet i Fjor. Jeg undersøgte Sagen meget nøje og konfererede